Ja terwisse eest tännan Jummalat weel südda-mest.

Kel terwist, kirwest ja üks rahholinne südda,
Eks se ni kalli ilma sees woi römus olla?
Ei öppetaia woind se wasto mitte räkida,
Ja küssis temma käest: kas surred siis ka römoga?
Miks mitte? ütles ta, sest seitsekümmend aasta
Mind lasknud Jummal jo siin ello-önne maitsta.

* ** * *** * **

Sest mehhest wotke, nored ning ka wannad, öppida:
Kel piskust kül, se ellab röömsast, surreb rahhoga.

Moista, mis se on.

Ma hakkan iggast kohhast, ja löpven igga kohta, ja ollen siiski keigepitkem assi ma-ilmas.

Ke.

Kes könnib ümberkaudo, ilma maiast ärra minnematta?

Mälkas.

Millal Sel Meistri ülle on?

Kui Meister al, ja Sel ülleval tödd teiwad.

Ma pannen silmad nutma, ja jättan süddant ligutamatta.

Mätoikas.

Millal sünnib sõlaga wet kanda?

Kui sõel ellimetamb on.